

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 34:

Forespørgsel til justitsministeren og socialministeren [om vold i hjemmet].

Af Morten Bødskov (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 2/3 2007).

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 170:

Forslag til lov om dag-, fritids- og klubtilbud m.v. til børn og unge (dagtilbudsloven).

Af familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen).

(Fremsat 28/2 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Forhandlingen er åbnet. Det må blive fru Mette Frederiksen som ordfører, for jeg kan se, at Vens-
stres ordfører ikke er kommet til stede i salen.

Mette Frederiksen (S):

De første leveår er de vigtigste i et menneskes liv. Vi ved, at børn ikke er små voksne, men at barndommen er en selvstændig periode i et liv, der fortjener opmærksomhed og politisk prioritet. Vi ved, at det er helt fundamentalt for et godt liv, at barndommen er god. En progressiv børnepolitik handler om børn og om at målrette børnenes hverdag.

Repræsenterer det lovforslag, vi skal behandle i dag, det behov og de værdier? Vi synes desværre, at svaret er nej. Det fremsatte lovforslag fra regeringen er ikke alene uambitiøst, på afgørende stræk er det i direkte modstrid med de behov, børn har i vort samfund i dag.

Der mangler klare målsætninger om at bryde den negative sociale arv. Der er ingen mål for at nedbringe antallet af små børns sygedage, og der er ingen mål for at nedbringe antallet af

overvægtige børn. Og værst af alt: Der er ingen klare målsætninger for at højne kvaliteten i børns liv. Der er kun fine ord, ingen konkrete forpligtelser.

Vi vil en anden vej. Vi Socialdemokrater siger: Vi vil have bedre normeringer for både vuggestuen, børnehaven og dagplejen. Flere voksne pr. barn er helt afgørende for at sikre mere kvalitet i vores børns liv, for det er jo de voksne, der skal lytte, trøste og være til stede, og det er voksne, der skaber rammerne for den nødvendige udvikling og for den optimale indsats for hvert enkelt barn.

Rundtomkring i kommunerne skæres der i de her år ned på normeringerne. Det rammer børnenes hverdag, når der er mindre overskud og mindre faglighed. Det er derfor, vi vil sætte præcise mål for antal voksne og børn. Vi siger, at der maks. må være tre børn i dagplejen, at der skal være en voksen pr. tre børn i vuggestuen, og at der skal være maks. seks børnehavebørn pr. pædagog.

Vi vil have gratis mad i vores vuggestuer og børnehaver; god og sund mad, der kan erstatte madpakkerne, mad, der smager godt, og som kan forebygge usunde liv og overvægt. Vi vil have øget forældresamarbejde med årlige forældresamtaler. Vi vil have en stærkere forebyggende indsats med bedre mulighed for støttepædagogtimer og tidlig indsats, og vi vil have klare mål for personalets uddannelse. Minimum 80 pct. af personalet skal være pædagogisk uddannet, og på sigt skal hele børneområdet være uddannelsesdækket.

Vi vil have indført et omsorgsklippekort, så børn kan få lov til at være hjemme sammen med en fra deres familie, når de er syge. Kort sagt, vi vil være ambitiøse på børneområdet og opstille klare kvalitetsrettigheder for hvert enkelt barn. Vi er villige til at satse. Vi tror på, at en styrkelse af sundhedsplejerskeområdet og daginstitutionerne er den bedste vej til at komme udsatte børn i møde, især hvis det kombineres med flere støttepædagogtimer, større faglighed, risikopolitik for alle dagtilbud samt mulighed for at pålægge forældre at sende deres børn i vuggestue og børnehave.

Men det kræver, at vi tilrettelægger børnepolitikken ud fra kun en eneste ting, nemlig børns behov. Det er ikke børns behov, der er tænkt på, når der oprettes forældrebetalte madordninger, og det handler ikke om børns behov, når regeringen understreger, at der nu kan oprettes private børnehaver, hvor velstående forældre kan

betale, hvad de vil, for at opnå god kvalitet. Hverken børn eller vores samfund har behov for flere private tilbud på børneområdet. Der er i stedet behov for gode kommunale dagtilbud, hvor alle børn kan få en god hverdag.

Kl. 14.25

Det er en grundlæggende forkert måde at tænke børnepolitik på, og det er en forkert politik, der føres i dag. For kommunerne presses på økonomien, der skæres på normeringerne, der indføres lukkedage, og madordninger nedlægges. Kvaliteten forringes, og hele forebyggelsesområdet nedtones. Og mens vi børnefamilier kan se, at vores daginstitutioner bliver ringere, er regeringen og Dansk Folkeparti fortsat forhippet på at gøde jorden for private løsninger. Men er det virkelig den vej, vi ønsker i Danmark? Skal der være flere luksusbørnehaver for de få og rige og ringere offentlige dagtilbud til alle os andre? Nej, sådan skal det ikke være.

Jeg er selv mor til to små børn og kan dagligt se behovet for en stærkere prioritering i både vores vuggestuer og vores børnehaver. Når kvaliteten forringes, går det selvfølgelig ud over alle børn, men især ud over de mest udsatte. Derfor er resultatet af den politik, der bliver ført i dag, en bombe under ønsket om at bryde den negative sociale arv. Hvis vi en dag – og det skal vi – skal nå til det tidspunkt, hvor alle børn ikke kun formelt, men også reelt har de samme muligheder, så kræver det, at vi satser på børneområdet og prioriterer det økonomisk, og det kræver en dagtilbudslov, der klart og entydigt formuleres på børnenes præmisser.

Derfor kan regeringens fremsatte lovforslag desværre ikke bruges.

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Jeg skal love for, at det var noget af en svada, det må jeg nok sige. Jeg er egentlig noget overrasket, for fru Mette Frederiksen afslår jo bare alt, hvad der ligger i det her lovforslag og kommer så med en masse ekstra tiltag, der skal tages.

Hvad er det i det her lovforslag, som fru Mette Frederiksen er imod? For fru Mette Frederiksen siger jo ikke engang, hvad hun er imod. Fru Mette Frederiksen kommer bare med ønsker for, jeg ved ikke hvor mange milliarder kroner.

Hvad er det præcist og principielt i det her lovforslag, som fru Mette Frederiksen og Socialdemokraterne er imod?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det mest afgørende i forhold til det lovforslag, vi behandler i dag, er, at regeringen stadig væk ikke ønsker at lave bindende og forpligtende mål, hvad angår antallet af pædagoger og personale, der omgiver vores børn. Det går ikke, at Folketinget bliver ved med at vedtage den ene lovgivning efter den anden på børneområdet uden at sørge for, at der er de ressourcer, der skal til i den enkelte daginstitution, for at sikre, at kvaliteten kan fastholdes. Og vi mangler voksne omkring vores børn.

Så når Venstres ordfører spørger mig konkret, hvad det er, vi er imod i det lovforslag, der ligger, så er vi imod, at der mangler målsætninger, hvad angår normeringer; vi er imod forældrebetalte madordninger; vi er imod, at der skal kunne oprettes profitbørnehaver, hvor forældre, der har pengesagerne i orden, kan betale meget mere ekstra for at få den kvalitet, som alle børn er afhængige af at få; vi er imod, at man skal kunne få penge for at passe børn i eget hjem, for det, vi har behov for i Danmark, er ordentlige dagplejer, vuggestuer og børnehaver, som alle børn kan gå i, og hvor kvaliteten er meget højere, end den er i dag.

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Sagt til fru Mette Frederiksen: Det er jo et falsum. Den her regering har jo ikke skåret ned på børneområdet. Den her regering har afsat 2 mia. kr. ekstra til at forbedre kvaliteten på børneområdet for. Det er jo et falsum, når fru Mette Frederiksen og Socialdemokraterne gang på gang står og siger, at der er blevet fjernet penge. Nej, vi har tilført 2 mia. kr.; vi har nedsat prisen for at få børnene passet; vi har givet muligheder for, at man kan lave private børnehaver. Det er jo ikke et spørgsmål om profitbørnehaver. Det er et spørgsmål om mangfoldighed, om at give flere muligheder, om at give bedre tilbud.

I virkeligheden har fru Mette Frederiksen jo ikke svaret på, hvad der er forkert i det her. Nej, det er bare øgede tiltag, øgede udgifter, uden at der virkelig principielt bliver gået ind i materien. Det er bare et spørgsmål om at være imod og om at være Rasmus Modsat. Det er ikke ret meget andet.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Når vi stemmer nej til det lovforslag, der er fremsat, er det, fordi det ikke er godt nok. For vi kan ikke i Danmark sikre en bedre kvalitet i vores børns liv ved at skrive et langt lovforslag med alle de rigtige formuleringer og mange gode ord. Vi har behov for i hver enkelt daginstitution og hos hver enkelt dagplejemor at sørge for, at der er voksne nok til at tilvejebringe det indhold og den kvalitet, vores børn har behov for i deres hverdag.

Kl. 14.30

Vi har ikke behov for forældrebetalte madordninger. Vi har derimod behov for et samfund, der tager ansvar for, at vi får flere og flere overvægtige børn i Danmark, og at flere og flere børn lever usunde børneliv. Derfor siger vi: Nej, vi skal ikke have forældrebetalte madordninger, vi skal have gratis mad i vuggestuer og børnehaver.

Selvfølgelig er det vores opgave, når vi har en regering, der konsekvent ikke vil prioritere børneområdet, at sige: Vi kan fremlægge et forslag til en dagtilbudslov, der er meget bedre, som er meget mere ambitiøs, og som man kan sige sikrer det grundlag, der skal til i den enkelte daginstitution, for at vores børn kan få mere indhold og mere kvalitet i deres hverdag.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er jo sådan en grundlæggende socialdemokratisk tankegang, at samfundet tager ansvar og dermed fratager borgerne at agere på egen hånd. Det gælder ikke mindst madordningerne, og derfor vil jeg gerne spørge fru Mette Frederiksen: Hvorfor skal en person eller en forælder, der tjener over 1 mio. kr., have gratis mad fra staten?

Jeg kan simpelt hen ikke se logikken i det. Er det da ikke bedre, som det står her i forslaget, at kommunerne kan tilbyde gratis mad til de aller svageste familier, til dem, der kommer fra de dårligste økonomiske kår? Hvorfor skal personer, der tjener 1 mio. kr., have gratis mad af staten? Jeg fatter det ikke.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

For di deres børn er fuldstændig ligeglade med, hvad mor og far tjener, og det er det, der er den afgørende forskel på de børnepolitiske holdninger i dansk politik i dag. Vi vil lave en børnepoli-

tik i Danmark, der hviler på en eneste præmis, nemlig de behov, børn har. Børn i dag tilbringer af mange forskellige årsager mange timer i dagplejen, i vuggestuen og i børnehaven, og for os er det helt, helt naturligt og i øvrigt afgørende, at når børn er mange timer i daginstitutionen, så er der selvfølgelig også ordentlig mad.

Derudover har det, det tror jeg alle er enige om, et vigtigt pædagogisk sigte. Det er vigtigt i forhold til indlæring, og det er vigtigt for børnene, at de får lov til at være en del af det fællesskab, der tilbereder maden.

Men det mest afgørende er da, at hvis vi taler kvalitet og børns liv, så er ordentlig kost og gode madvaner fuldstændig fundamentale.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Svaret illustrerer meget godt, at der er forskel på de borgerlige partier og Socialdemokratiet, at man netop fra socialdemokratisk side lige præcis på det her felt vil fratage forældrene ansvaret og siger: Jamen staten ved bedre. Det er god, gammeldags venstreorienteret betonpolitik, hvor man fjerner den valgfrihed, som forældrene har, men så sandelig i det her tilfælde, hvor det f.eks. gælder madordninger, også fjerner det forældreansvar, som folk har for at sikre, at deres børn får sund mad. Det kan så være med en kollektiv madordning, men det kan også være i form af en madpakke ud fra de ønsker, de selv har.

Jeg kan tydeligt høre, at der ikke er noget nyt under solen fra Socialdemokratiet. Det er det samme: Vi ved bedre end den enkelte borger her i landet.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg håber da, at den konservative ordfører kan se det mærkelige og i øvrigt også forkerte i, at mens flere og flere voksne mennesker via deres arbejdsplads, hvad enten den er offentlig eller privat, får adgang til gode kantinemuligheder, og det er helt naturligt, at man i løbet af sin arbejdsdag har adgang til god og sund kost, så er langt de fleste børn overladt til en madpakke.

Det er sådan set rigtigt, som den konservative ordfører siger, at vi gerne vil have, at det som en del af en velfærds politik også fremgår, at det at spise god, sund mad er helt naturligt i Danmark. Og når børn er mange timer i daginstitution, er det også fuldstændig afgørende vigtigt, at de får ordentlig mad, mens de er der. Men det er jo ik-

ke at fratage forældrene ansvaret. Jeg ville meget nødig have, at mit forældresansvar sad i en leverpostejmad. Mit forældresansvar går meget længere end til at smøre en madpakke.

Det afgørende i den her sammenhæng er jo ikke, hvad den konservative ordfører går og føler i sin egenskab af far, men om de børn, der i dag går i vuggestue og dagpleje og børnehave, kan være sikre på at få ordentlig mad, når de i øvrigt i forvejen er der i mange timer.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til fru Mette Frederiksen. Og den næste ordfører er hr. Henrik Brodersen.

Kl. 14.35

Henrik Brodersen (DF):

Jeg vil starte med at sige, at Dansk Folkeparti overordnet er positiv over for lovforslaget. Vi ser det som en naturlig udvikling, at også dette område får sin egen selvstændige lov, og det, at der er afsat 150 mio. kr. til området, gør, at vi fører loven ud i virkeligheden. Det er jo et område, hvor vi på landsplan bruger ca. 30 mia. kr. om året.

Dette lovforslag giver mere rummelighed og fleksibilitet, men også en lang række fordele for forældre og deres børn. Vi skal ikke glemme, at vores børn bruger mere og mere tid i institutionerne, mens forældrene passer deres job, og da ikke alle kan arbejde mellem kl. 8 og kl. 16, så er det godt med fleksibiliteten.

Men det er også godt, at vi kan sikre os, at der er en kvalitet i pasningstilbuddene. Her tænker jeg på det med at sætte fokus på barnets sproglige udvikling gennem tilbud om sprogvurdering til alle 3-årige børn og opfølgning med sprogstimulering, hvis der er brug for det, men også på den del af lovforslaget, som giver mulighed for privat pasning. Ligeså kan den del, der omhandler privat udlicitering af diverse madordninger, som institutionerne og deres forældrebestyrelser kan sætte deres præg på, nu også få tilskud fra kommunalbestyrelsen, hvis det skønnes, at der er enkelte, der har behov for det, sådan at vi netop får alle med.

Den del af lovforslaget, der omhandler trivsel, er medvirkende til, at familierne har overskud til at tage en ekstra tørn, fordi de med den fleksible pasningsform bedre kan få deres dagligdag til at hænge sammen, uden at jeg dog hermed skal opfordre folk til at anbringe deres børn i institutionerne længere end højst nødvendigt, da de jo hører til derhjemme.

Vi fra Dansk Folkeparti glæder os til udvalgsarbejdet, og vi går ind til det med en positiv indgangsvinkel.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kunne forstå, ordføreren mente, at det var godt, hvis man havde madordninger, hvor alle børn kunne være med og få del i maden. Det er jeg sådan set fuldstændig enig i. Det er jo derfor, at vi hele tiden har været imod den form for madordning, som regeringen og Dansk Folkeparti har indført. Derfor vil jeg gerne høre, om det er udtryk for, at Dansk Folkeparti nu mener, at madordninger skal være for alle børn i en børnehave, sådan at man ikke kan lave madordninger kun for nogle børn i børnehaven, hvor der er nogle, der må sidde og se på, at de andre spiser.

(Kort bemærkning).

Henrik Brodersen (DF):

Det er jo netop lagt ud til kommunalbestyrelserne at lægge en linje for, hvad de synes er godt for deres område. Så derfor ser jeg ikke, at vi kan få alle sammen med i første omgang, så længe det ligger i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Så Dansk Folkeparti ville gerne have alle med i madordningerne og ville gerne have, at alle børn i en børnehave, hvis der var madordning, skulle kunne få mad; ikke som med den ordning, der er nu, og som der også lægges op til skal fortsætte med det her lovforslag, nemlig at det kun er de børn, hvis forældre har råd til at betale for mad, mens de børn, hvis forældre ikke har råd til at betale, må sidde og se på, at de andre spiser?

(Kort bemærkning).

Henrik Brodersen (DF):

Jamen det er jo netop en vigtig del af det her lovforslag, at man fra kommunalbestyrelsens side kan vælge at sige, at de institutioner, der har madordninger, kan man give tilskud, således at alle kan komme med.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre til den næste ordfører. Og det er hr. Per Ørum Jørgensen.

Per Ørum Jørgensen (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi meget positive over for det her lovforslag. Det er jo noget, der har været undervejs længe, men som rummer en masse forbedringer for danske børnefamilier og ikke mindst for danske børn. Grundlæggende kan man sige om forslaget til dagtilbudslov, at man samler lovgivningen, og at der bliver sat mere fokus på indholdet, kvaliteten og sammenhængen i tilbuddene.

Når det gælder vores daginstitutioner og de tilbud, som vi giver vores børn, er det jo netop et fundament for et godt og udfordrende livsforløb, der bliver lagt. Det er vigtigt for os, at der er en sammenhæng mellem det at være i et pasningstilbud og så det at gå videre i forløbet til folkeskolen. Så det, at man f.eks. har læring med her, selvfølgelig tilpasset børnenes behov, så det bliver udfordrende og spændende, synes vi er vigtigt.

Kl. 14.40

En væsentlig opgave, som ligger i det her, er selvfølgelig også at bryde den negative sociale arv, og der er nogle initiativer, som jeg gerne vil fremhæve.

Vi har de forældrebetalte madordninger – dem vil jeg gerne vende tilbage til – hvor der er lagt op til, at kommunerne i fremtiden kan give tilskud til forældrebetalte madordninger for de allersvageste børn.

Der er sprogvurderingerne, som jeg ser som et meget, meget stærkt værktøj, som forældrene kan tilvælge, når børnene er 3 år. Man kan så få en sprogvurdering, ikke som en test eller sådan noget, der skal sætte barrierer op, men tværtimod som et redskab, hvor forældrene i samarbejde med institutionen, med personalet kan gå ind og stimulere de børn, som har nogle sproglige problemer, og dermed sikre, at forudsætningen for at deltage aktivt i leg og for at få et godt springbræt til undervisningsforløb osv. bliver skabt for det enkelte barn.

Og så vil jeg også fremhæve de mange initiativer, som regeringen har taget, rettet mod de udsatte børn. Der er afsat 2 mia. kr. ekstra i den her valgperiode, og en meget, meget stor del af de midler er øremærket til de udsatte børn, og det synes jeg er utrolig positivt.

Når man læser formålsparagrafferne til de forskellige typer institutioner, er der nogle ting, der går igen. Det er trivsel, det er udvikling, og det er læring, og det synes jeg er vigtigt at vi har fået pointeret her i lovforslaget.

Når det gælder madordninger, så skulle man jo næsten tro, når man hører fru Mette Frederiksen, at fru Mette Frederiksen er blevet mor til alle børn her i Danmark. Det er den sædvanlige socialdemokratiske, venstreorienterede holdning om, at staten ved bedre og kan bedre. Der har jeg altså stadig væk tillid til de enkelte forældre, at de enten sørger for at lave en god madpakke til deres børn, som er sund og nærende, ud fra hvad man nu i den enkelte familie mener er det rigtige, eller at de er i stand til at give en tyver med eller betale de 300 kr. om måneden, eller hvad prisen nu engang er, for at barnet kan få sund kost.

Så har vi en gruppe, som bl.a. også har friplads, en gruppe, som kommer fra familier med dårlige økonomiske kår, hvor der nu også gives mulighed for, at kommunen kan gå ind og yde hjælp netop til den gruppe. Det synes jeg er helt fint, det giver den sociale dimension her den rigtige balance. Men jeg ser altså ikke nogen grund til, at man fra statens side skulle gå ind og finansiere mad til børn, hvis forældre tjener over 1 mio. kr. Jeg kan simpelt hen ikke se en pointe i, at man fra statens side skal gå ind og betale børnenes mad, når det handler om folk med en stor indtægt. Det er en helt skæv social vinkel, som man anlægger på det område.

Så er der selvfølgelig også hele spørgsmålet om at skabe mere fleksibilitet for den enkelte familie. Det tilgodeser vi også her ved at skabe mere fleksibilitet i pasningstilbuddene, så man f.eks. kan vælge at få passet sit barn hjemme i nogle timer, hvis man har skæve arbejdstider. Alle de ting ligger også i dette lovforslag, og det, som danske børnefamilier skriger efter i øjeblikket, er jo netop at få mere fleksibilitet og en større sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv. Så grundlæggende er vi meget positive over for dette lovforslag, og vi støtter det naturligvis fra konservativ side.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan forstå, at De Konservative mener, det er meget, meget vigtigt, at forældre stadig har den opdragelsesopgave at smøre madpakker; at man lægger meget stor vægt på, at det er vigtigt, at vores børn oplever, at deres forældre har smurt madpakkerne.

Men derimod støtter De Konservative altså det her lovforslag og mener, at det er vigtigt, at det er staten, der bestemmer, hvordan vores børn skal opdrages. Man mener altså ikke læn-

gere, at det er forældrene, der skal bestemme, hvordan deres børn skal opdrages. Det skal fremover være staten.

Kl. 14.45

Jeg vil bare gerne høre, hvornår det her skift er sket hos de Konservative, at man synes, at det, som forældre og familier skal kunne bestemme over, er indholdet i madpakken, mens staten skal overtage ansvaret for at bestemme, hvordan vores børn skal opdrages, hvilke værdier det er, vores børn skal opdrages med, og hvem det er i det danske samfund, vi skal opdrages til at føle samhørighed med.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, det er en ret voldsom overfortolkning af lige præcis det lovforslag, der ligger her, og de formålsparagraffer, der er i det. Jeg tror egentlig, alle her i Folketinget er enige om, at trivsel, udvikling og læring er helt centrale ting også for børn i vores dagtilbud. Det kunne være interessant at høre, om det forholder sig anderledes.

Det er jo ikke sådan, at vi går ned og detailstyrer hver enkelt institution med hensyn til, hvordan de skal opdrage børnene, og den påvirkning, når det gælder værdier og normer, er jo først og fremmest familiernes ansvar. Det er der heller ikke noget modsætningsforhold til i relation til det lovforslag, vi har her.

Når man bagatelliserer hele spørgsmålet om forældreansvar i relation til madordninger med, at forældreansvaret er lig med, at man smører leverpostejmaden, er det jo en grov negligering af de mennesker, som selv kan og bør sørge for, at deres børn får sund mad hver eneste dag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Altså, jeg ville være vældig, vældig glad, hvis mine børn hver dag fik et sundt, godt måltid mad, og jeg har stor tiltro til, at det er sådan nogle opgaver, vi godt kan løse i fællesskab. Derimod vil jeg meget gerne have mig frabedt, at staten skal ind og bestemme, hvilket samfund mine børn skal opdrages til at føle samhørighed med, som der står i lovforslaget.

Jeg vil gerne have lov til selv at påvirke mine børn, selv at opdrage mine børn og vælge, at de skal føle samhørighed med et samfund, der lægger stor vægt på ligestilling, et samfund, der lægger stor vægt på frihed, og dermed ikke det samfund, hvor De Konservative i øjeblikket sidder med i et flertal. Jeg har absolut ikke lyst til,

at mine børn skal opdrages til at føle samhørighed med det samfund, vi har i øjeblikket, hvor det er de stærkes ret, der gælder, og hvor man er på vej væk fra retsstaten.

Jeg synes, det er ganske alvorligt, hvis ikke vi kan få et svar fra De Konservative på, hvorfor man mener, at staten skal ind og blande sig i opdragelsen af vores børn. Hidtil har vi haft retten til at lave frie børnehaver, hvor vi kunne vælge, hvilke principper og værdier vi lagde til grund. Det har været en grundsten i den frihed, som vi har opfattet at vi havde i Danmark. Hvad er grunden til, at De Konservative ikke længere mener, vi skal have den frihed?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu deler jeg naturligt nok ikke det synspunkt, som fru Line Barfod har, om, hvordan det danske samfund nu engang ser ud. Jeg synes faktisk, at hvis man kigger ud, ser det ganske godt ud – undtagen når der er optøjer på Nørrebro. Jeg synes, vi har et godt samfund, hvor vi understøtter de allersvageste. Så den pointe kører jeg altså ikke med på, at det skulle stå så sløjt til i samfundet.

Hvis fru Line Barfod har nogle værdier, som strider mod de ting, der står her i formålsparagraffen – jeg kunne da godt tænke mig at høre om dem, det ville da være ganske interessant – så har fru Line Barfod jo også det overordnede ansvar for at viderebringe de værdier til sine børn.

Men det betyder jo ikke, at vi ikke skal opdrage børnene til at kunne begå sig i det danske samfund, altså her, hvor vi reelt er.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Nu står ordføreren og nævner – igen og igen – trivsel som en meget central ting. Men i alle de seneste undersøgelser, der er lavet om børns trivsel, viser det sig jo, at det, mange børn mangler i hverdagen, er synlige og nærværende voksne. Nu har vi jo institutionaliseret omsorgen i det her land, men de mangler altså synlige og nærværende voksne.

Synes ordføreren ikke, det ville være ret oplagt, hvis man skulle komme med nogle visioner for børns trivsel, at se på, at skattestop og kommunalreform har betydet nedskæringer utrolig mange steder ude i kommunerne netop på børneoplysningsområdet, og at det måske ville være en idé at lave en politik, der fremmede, at børn

havde flere synlige og nærværende voksne omkring sig?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jamen jeg deler helt klart fru Pernille Vigsø Bagges opfattelse af, hvad der er væsentligt for børn, nemlig det at have forældrene tæt på og have nærværende forældre. Der er vi helt enige.

Men fru Pernille Vigsø Bagge kører med på den her skræmmekampagne, som vi så i efteråret fra bl.a. BUPL og andre, og er egentlig stadig væk ikke blevet overbevist, selv om det i flere tilfælde jo faktisk er bevist, at der ikke er skåret på pasningsområdet. Tværtimod, som også fru Inger Støjberg var inde på, bruger vi 2 mia. kr. ekstra i den her regeringsperiode på området med særlig fokus på de udsatte børn.

Kl. 14.50

Når det gælder det at have mere tid til et familieliv, synes jeg da, det er positivt, at priserne, hvis man ser på pasningstilbuddene generelt, er faldet med 15 pct.; altså at det, man skal tjene for at få passet sit barn her i landet, under den her regering er faldet med 15 pct., plus at vi har været i stand til at give skattelettelser. For det gør jo netop, at der bliver et økonomisk råderum i den enkelte familie, så man måske kan prioritere at gå ned på 30 timer i stedet for 37 timer. Og det er jo netop det, der kan være med til at give mere fleksibilitet på det område.

(Kort bemærkning).

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det var da meget interessant at få en masse at vide om alt muligt andet end det, jeg spurgte om. Men nu spørger jeg, om ordføreren ikke kunne tænke sig at tage nogle konkrete initiativer sammen med ministeren fra sit parti, så vi får nogle flere synlige og nærværende voksne derude, hvor børnene skal passes.

Det er ikke et spørgsmål om, at folk skal gå hjemme, det er ikke et spørgsmål om, at forældre skal sige deres job op for at passe deres børn selv. Vi har institutionaliseret omsorgen i det her land, og det er derfor, vi diskuterer det her forslag til en dagtilbudslov. Kunne ordføreren ikke frem for at sørge for alle mulige dokumentationskrav og alt muligt andet, som den her lov handler om, forestille sig det smarte i at tage initiativ til flere synlige, nærværende voksne ude i dagpasningstilbuddene, hvor børnene for at få bedst mulig tryk har brug for de voksne?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der er jo ingen tvivl om, at når det gælder normeringen, er det et kommunalt ansvar. Det ligger fast, og det må være op til den enkelte kommune, hvordan man prioriterer de her ting. Der er ikke noget til hinder for, at man ansætter flere pædagoger ude i dagtilbuddene, hvilket jo også reelt sker i rigtig, rigtig mange kommuner. Det er godt nok ikke den dagsorden, vi har set i pressen, men det er jo fakta.

Det er en kommunal prioritering at styre normeringen lige præcis i den enkelte institution. Vi kunne måske godt gå ind og centralisere det område – jeg ved ikke, om det er det, SF vil. Jeg tror stadig væk på det kommunale selvstyre og på, at det her er noget, som kommunerne kan løfte. Så det er vel et spørgsmål, om man er tilhænger af kommunalt selvstyre eller ej.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg hæfter mig ved, at ordføreren siger, at det er fakta, at der bliver ansat mange flere pædagoger i dagtilbuddene, og hvis det er korrekt, så vil jeg meget gerne have adgang til de fakta. Altså, hvad er det for et normeringsløft, som den konservative ordfører kender til, og som ikke er blevet åbenbart for os andre?

Jeg vil i hvert fald sige, at vi, der har små børn i dagtilbud, oplever det stik modsatte i de her år. Der skæres direkte på pædagogstillinger, der er ikke mulighed for vikardækning, når der er sygdom, og midlerne i aktivitetskassen, altså de midler, der tidligere har været til aktiviteter, bliver færre og færre.

Men derudover vil jeg sige, at det jo ikke på nogen som helst måde er i modstrid med det kommunale selvstyre, og der er ikke noget til hinder for, at vi i Folketinget, i lighed med hvad vi gør på folkeskoleområdet, stiller krav til, f.eks. hvor mange voksne der skal være omkring vores børn. Så ud over at snakke om det kommunale selvstyre vil Det Konservative Folkeparti så være med til, at vi i Folketinget fastsætter, hvad det er for krav, børn har, når det gælder antallet af voksne i deres hverdag? For det er de voksne, der er fuldstændig afgørende for, om alle de fine ord kan indfries.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg tror, alle er klar over, at tallene viser, at normeringen faktisk også i forhold til under den

tidligere regering ligger i et stabilt leje, der er ikke skåret i normeringen. Så kan der være nogle kommuner, hvor der bliver ansat flere, og nogle institutioner, hvor der bliver ansat flere, og andre steder, hvor der bliver skåret. Sådan er den kommunale hverdag, og jeg synes da, at fru Mette Frederiksen skal udbrede sine protester over sin egen situation i forbindelse med det kommende kommunalvalg. Det er faktisk der, hvor det hører hjemme, netop fordi det spørgsmål er centreret i kommunerne.

Og så det direkte spørgsmål, om vi vil være med til at skabe nogle statslige standarder for, hvor mange pædagoger der skal være i de enkelte institutioner: Nej, det vil vi ikke. Jeg mener, at der skal være plads til den fleksibilitet i de forskellige institutioner, så man netop kan indrette den enkelte institution efter behov. Det er jo faktisk det, som man fjerner ved at have nogle statslige standarder, som Socialdemokratiet vil presse ned over kommunerne.

KL 14.55

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg tror, jeg vil starte med at sige, at der sådan set kun er en eneste årsag til, at der skæres i normeringerne i en række kommuner, og det er udligningsreformen. Der er ikke andre forklaringer end den. Der er en række kommuner, der er ramt ganske, ganske uretfærdigt økonomisk, og som derfor er nødsaget til at skære ned på kernevelfærdsområderne, herunder børneområdet.

Men må jeg ikke lige vende tilbage til det, ordføreren sagde, for der blev faktisk sagt fra talerstolen, at det er et faktum, at normeringerne er stigende. Og nu siger ordføreren, at de ligger nogenlunde stabilt. Betyder det, at det første, der blev sagt i dag, nemlig at normeringerne er stigende, ikke er rigtigt alligevel? For jeg har i hvert fald ikke hørt de nye oplysninger, der må ligge til grund for ordførerens ord, og som kan bevise, at normeringerne er stigende på børneområdet. Det har jeg i øvrigt aldrig nogen sinde hørt påstået fra anden side.

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg tror, at fru Mette Frederiksen må have hørt forkert, for det, jeg sagde indledningsvis, var, at der selvfølgelig kan være skåret i nogle kommuner, men faktum er jo også, at der er en stigning i normeringerne i andre kommuner. Og under et må vi sige, at der er et stabilt niveau. Det synes jeg egentlig er meget, meget klart, og det kan jeg

egentlig ikke forstå at fru Mette Frederiksen kan misforstå.

Så får udligningsreformen pludselig skylden for de her ting, men i ordet og begrebet udligningsreform ligger jo netop, at man sikrer, at de økonomisk svage områder får flere ressourcer fra de lidt rigere områder. Og der må vi jo altså bare erkende, at hvis det er skurken i fru Mette Frederiksens øjne, så skyder man fuldstændig forkert.

Det, jeg tror er farligt, er den her store milliardregning, som Socialdemokraterne er ved at udskrive til danskerne på børne- og familieområdet, både til madordninger, til pædagoger osv., for det betyder jo, at vi skal til at betale en højere skat og til mere eller mindre at have et statsligt system.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Altså, diskussionen om, hvor mange ressourcer daginstitutionerne har til rådighed, vil jeg egentlig ikke forfølge. Jeg vil bare sige, at jeg tror, at den virkelighedsopfattelse, som hr. Per Ørum Jørgensen måtte stå med, er meget, meget forskellig fra den, landets forældre står med. Jeg tror, at hvis man har børn, der går i landets daginstitutioner, så oplever man simpelt hen det her meget forskelligt fra, hvordan De Konservative oplever det.

Men det, der fik mig til at stille et spørgsmål, var sådan set, at jeg jo forstår, at kommunernes selvstyre ligger hr. Per Ørum Jørgensen meget på sinde, at det ligger De Konservative meget på sinde, at kommunerne og institutionerne selv får lov at prioritere. Betyder det, at De Konservative også er klar til at lade kommunerne bestemme selv, om de vil bruge midler til at sætte taksterne ned eller midler til at forbedre kvaliteten?

Er det ikke på tide, at De Konservative tilslutter sig det kommunale selvstyre og siger: Vi vil ikke tvinge kommunerne til at sætte taksterne ned, de må godt i stedet for øge kvaliteten? Ellers hænger hr. Per Ørum Jørgensens argumentation jo slet ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg ved godt, at hr. Martin Lidegaard er ked af, at vi af hensyn til råderummet i mange trængte danske familier også har sørget for, at børnepasning er blevet billigere rundt omkring i landet. Det var noget, vi gik ud med i valgkampen, og

det er faktisk noget, vi er stolte af. For der er ikke et modsætningsforhold mellem at hæve kvaliteten – for vi har afsat 2 mia. kr. ekstra til at hæve kvaliteten med særlig fokus på de udsatte børn – og så samtidig sænke taksterne.

Jeg er rigtig stolt over, at folk i den her regerings tid skal tjene 15 pct. mindre for at få passet deres børn. Det giver mere fleksibilitet, det giver mere råderum i hverdagen, så man måske også kan prioritere at arbejde lidt mindre i perioder, fordi der er et økonomisk råderum til det.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu siger hr. Per Ørum Jørgensen, at der ikke er nogen modsætning, men man kan jo altså kun bruge pengene en gang. Vi kan godt stå her og diskutere, om vi skal bruge pengene på at sætte taksterne ned eller på bedre kvalitet, og vi kan have forskellige synspunkter på det, det har hr. Per Ørum Jørgensen helt ret i, men min pointe er, hvorfor det er os, der skal bestemme det. Jeg troede sådan set, at regeringen gerne ville lægge den slags valg ud til borgerne og til kommunerne og institutionerne selv.

Hvorfor er det hr. Per Ørum Jørgensen, der skal bestemme, at pengene skal gå til takstnedsættelser i stedet for at gå til bedre kvalitet? Det forstår jeg simpelt hen ikke. Er det, fordi hr. Per Ørum Jørgensen forestiller sig, at De Konservative har patent på, hvad børneforældrene i landet gerne vil? For så kan jeg i hvert fald fortælle, at det ikke er det, som meningsmålingerne siger. De siger, at forældre hellere vil have bedre kvalitet end have sat taksterne ned.

Hvorfor er det hr. Per Ørum Jørgensen, der skal bestemme det? Hvorfor skal de her takstnedsættelser proppes ned i halsen på forældre, der langt hellere vil bruge pengene til bedre kvalitet?

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jamen altså, hvis det var sådan, at vi skar ned på kvaliteten, hvad oppositionen jo sammen med BUPL og andre interesseorganisationer gør sig store anstrengelser for at bilde den danske befolkning ind, så kunne vi måske drøfte de der ting. Men det, vi jo har bevist i den her regerings tid, er, at for at få passet et barn skal man tjene 15 pct. mindre, samtidig med at vi har kunnet hæve kvaliteten i pasningstilbuddene. Og det

synes jeg faktisk at hr. Martin Lidegaard skulle kvittere for i stedet for at kritisere det.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke tilslutte sig det forslag, der ligger her, og det er vi egentlig ked af, for det er faktisk en god idé at samle de her forskellige ender i et lovforslag, der handler om, hvordan vi gerne vil behandle børnene i vores land, hvordan vi gerne vil passe dem.

Men der er tre grunde til, at vi desværre ikke synes, at resultatet er blevet, som vi havde håbet og måske også forventet.

Den første grund er, at man med det her lovforslag jo viderefører en del lovgivning, hvori Det Radikale Venstre har været helt uenige i prioriteringerne. Det handler bl.a. om de takstnedsættelser, som vi lige har diskuteret, og som blev gennemført sidste år. Vi så hellere, at de penge blev brugt til bedre kvalitet i stedet for at sætte taksterne ned for de rigeste danskere. Det gælder de pædagogiske læreplaner, og det gælder en række andre områder, som vi bare er uenige i. Og eftersom man viderefører dem i det her forslag, kan vi selvfølgelig ikke stemme for det.

Det andet, vi har fokus på, er så, at det her lovforslag indeholder utrolig mange pæne ord og utrolig mange hensigtserklæringer, men ikke et ord om ressourcer, ikke et ord om, hvordan det løft skal komme. Vores fornemmelse af virkeligheden ude i daginstitutionerne er, at de skranter; at der er for meget uuddannet personale; at forældrene, samtidig med at de selv oplever en velstand i deres familier, oplever, at daginstitutionerne ikke kan følge med; at de fysiske rammer bliver mere og mere slidte, og at der er færre pædagoger pr. barn.

Det er simpelt hen ikke en udvikling, vi vil være bekendt, det er ikke en udvikling, vi kan være bekendt over for de små børn, og det er også at skyde sig selv i foden ikke at give børnene en ordentlig opvækst og nogle ordentlige rammer. At fremlægge sådan et lovforslag her uden overhovedet at tage stilling til den problematik, uden overhovedet at nævne, at det problem eksisterer, kan vi simpelt hen ikke være med til. Hvis Dansk Folkeparti har tænkt sig at stemme for det her lovforslag, så hører al anstændighed op. Og så vil jeg gerne sige, at så skal jeg i hvert fald passe på ikke at komme til at

grine, næste gang de snakker om social anstændighed i Dansk Folkeparti.

Den tredje grund til, at Det Radikale Venstre har det svært med det her lovforslag, er så, at hele lovforslaget er gennemsyret af en bureaukratisk og kontrollerende tankegang. Tænk engang, ude i børnehaverne skal de nu lave handlingsplaner, årsplaner, pædagogiske læreplaner, børnemiljøplaner, og så skal de i øvrigt til at offentliggøre sig selv på en helt ny måde, så regeringen kan benchmarke de forskellige institutioner over for hinanden, og så skal de i øvrigt også lige gøre lidt ekstra for integrationen, ikke sådan, som de selv har lyst til, men sådan, som regeringen gerne vil.

Jeg fristes til at spørge: Hvornår skal pædagogerne passe børnene? Hvornår skal der være tid til den offentlige service, som det hele handler om? Hvornår bliver regeringen færdig med at kontrollere og bureaukratisere hele den offentlige sektor? Der er efterhånden overhovedet ikke noget af kerneydelsen tilbage. Det er ikke mindst på børneområdet tid til tillid, det er tid til at tro på, at de medarbejdere, vi har, har en faglighed og en styrke, der gør, at de godt kan løse den opgave, vi beder dem om, uden at vi skal trække alle mulige regler og planer ned over dem.

Jeg mener, at vi skal måle vores daginstitutioner på én ting, og det er, hvad det er for nogle børn, de laver, og hvad der kommer ud af det. Det er det. Hvordan man så skal løse den opgave at få kreative og velstimulerede og glade børn, der kan komme videre i folkeskolen, tror jeg faktisk er bedst at overlade til pædagogerne også med en bedre ledelsesindsats og en bedre videreuddannelsesindsats som mål.

Så dels viderefører den her lovgivning noget, vi ikke bryder os om, dels er der overhovedet ikke taget stilling til ressourcespørgsmål, og dels er det her alt andet end den tillidsreform, som Det Radikale Venstre har efterlyst i lang tid. Og af den grund vil vi selvfølgelig gå ind i en diskussion af lovforslaget, men kan ikke stemme for det.

Nu vil jeg så slutte lidt positivt, for der er da også nogle enkelte ting i lovforslaget, som vi i øvrigt synes er meget klare og udmærkede. Vi synes faktisk, det er en god idé at tilbyde sprogtest til børnene, når de bliver 3 år, hvis der vel at mærke følger nogle ressourcer med til at lave opfølgning på de sprogtest, ellers kan det være ligegyldigt. Det er også noget af det, der ikke fremgår helt klart, men det kunne være interes-

sant, om ministeren kunne løfte sløret for, om der i en sådan opfølgende indsats følger penge med.

Kl. 15.05

Vi synes som sagt også, det er en god idé at samle det hele i et lovforslag. Vi glæder os til, at vi kommer til magten og kan bruge ideen om at samle det hele, men forhåbentlig gøre det langt mere offensivt og ambitiøst, end det er tilfældet her.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

SF mener altså heller ikke, at den her dagtilbudslov er god nok. Regeringens fine ord om, at vi med denne lov anerkender dagtilbuddenes selvstændige funktion i børns udvikling og læring, klinger uhyggelig hult. Hvis regeringen virkelig havde visioner for fremtidens generationer, så havde den lavet en lov, der sikrede kvaliteten i dagtilbuddene.

Nu står vi desværre med en lov, hvis ambitionsniveau kun rækker til at sikre det frie valg. Dermed servicerer loven forældrene frem for at tilgodesee børnenes behov. Jeg sætter servicerer i anførselstegn, for er det nu virkelig forældrene, der tilgodeses med denne lov? Ønsker forældrene ikke også visioner og ikke mindst kvalitet i de institutioner, hvor børnene tilbringer mange timer hver dag?

Det, SF savner i dagtilbudsloven, er reelt indhold. Det havde været interessant, hvis loven reelt havde givet rum for de pædagogiske løft, som tilsyneladende også var intentionen bag lovforslaget. Der formuleres formålsbestemmelse og opstilles standarder for mål, metoder og aktiviteter i dagtilbuddene, men der afsættes ikke de fornødne ekstra ressourcer til at indfri alle de her løfter. Ord og fælles standarder hjælper ikke det enkelte barn. Det giver heller ikke pædagogerne tilstrækkelige rammer og vilkår til at give institutionerne kvalitetsmæssige løft på indholdet, som virkelig rykker.

Regeringen har valgt modellen, der hedder øgede krav om offentliggørelse og brugerundersøgelser som et af de mere konkrete svar på, hvordan vi styrker fremtidens dagtilbud. Forældrene skal have indsigt i tilbuddenes kvalitet. Endnu en gang bliver det tydeligt, at det er fleksibilitet og valgfrihed for forældrene og ikke

indholdet i institutionen, der vægtes højest hos regeringen.

SF ser ikke dagtilbudsloven som et seriøst bud på, hvordan daginstitutionernes selvstændige funktion i børns udvikling styrkes. Lovforslaget er simpelt hen for uambitiøst.

SF kan ikke støtte forslaget.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Den næste ordfører er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Regeringen har i årevis afvist at lave en fælles lov for, hvordan forholdene skulle være i landets vuggestuer og børnehaver. Vi har mange gange foreslået, at vi skulle sikre, at man havde gode fysiske rammer, at man havde gode normeringer, at der var voksne til at tage sig af vores børn. Det har regeringen afvist.

Nu kommer regeringen så med en fælles lov, men uden at det, man har fokus på, er, hvordan vi sikrer gode rammer for vores børn. Der er ikke noget med om, hvor meget plads der skal være; der er ikke noget med om, at der skal være voksne, der har tid til at tage sig af børnene. Nej, det, man er optaget af, er, hvordan vi kan opstille nogle systemer, så vi kan uddele smileys til forskellige børnehaver. Det kan så være, man vælger at kalde det noget andet end smileys, det kan være, det bliver bamser eller noget andet, de skal måles med i børnehaverne. Men systemet er i hvert fald, at man skal have offentliggjort nogle måder, så man kan have et marked for børnehaver og for vuggestuer.

Det er en grundlæggende anden tankegang, der ligger til grund for regeringens politik på det her område og det lovforslag, der er her, end den, som vi står for i Enhedslisten. Jeg husker meget tydeligt, da vi diskuterede det allerede for nogle år siden med Venstres socialordfører, som dengang var hr. Flemming Oppfeldt. Han mente, at det var rigtig godt at indføre frit valg og markedsstyring, fordi man, ligesom når man var utilfreds med tomaterne nede i supermarkedet og så kunne gå hen og købe tomater i et andet supermarked, så også, hvis man var utilfreds med sit barns børnehave, bare kunne flytte sit barn over i en anden børnehave.

Det kan godt være, at man hos regeringen og regeringspartierne og Dansk Folkeparti har den opfattelse, at børn er ligesom tomater, og at man bare sådan skal flytte rundt på dem, efterhånden som man nu finder ud af, hvem der har de mest smilende smileys eller bamser. Men for os er

børn altså noget helt andet end tomater. For os er det ret afgørende, at vi sikrer, at alle landets vuggestuer og børnehaver og dagplejere har de bedst mulige forhold for vores børn. Det handler om, at vi skal sikre nogle rammer, at vi skal sikre, at der er nogle voksne til at tage sig af dem.

Det, vi så i efteråret, var jo, hvordan masser af forældre, pædagoger, pædagogmedhjælpere valgte at gå ud og strejke og blokere og demonstrere, fordi de protesterede mod, at man ikke prioriterer vores børn. De sagde meget klart, mange af disse mennesker, som aldrig før havde blandet sig i politik, at de ikke kunne forstå, hvorfor de i privatforbruget får råd til flere og flere fladskærme, firkulstrækkere osv., samtidig med at de oplever, at der ikke bliver råd til flere ting i vuggestuer og børnehaver, at der ikke bliver råd til voksne, der har mere tid, men tværtimod ofte at der bliver mindre tid. Så det, der er brug for, er voksne med tid til børnene. Det er det, der bliver efterlyst.

Kl. 15.10

Vi ved også, og det har regeringen selv erkendt, at der er mange af de ansatte, der holder op i de kommende år, går på efterløn og pension. Regeringen har afvist at komme med en plan for, hvordan vi erstatter dem, der holder op, og i det her forslag er der i hvert fald ingen tiltag, der skal gøre, at der fremover er nogen, der har lyst til at arbejde på det her område. For der er ikke mange, der har lyst til at arbejde med børn, som om de var tomater. De, der i dag vælger at arbejde med børn, gør det, fordi de har lyst til at arbejde med børn som børn.

Dertil kommer så, at forslaget indebærer, at staten skal bestemme, hvordan vores børn skal opdrages, at man fratager os den frihed, vi har haft i masser af år, til at gå ud og lave børnehaver og vuggestuer på et pædagogisk, ideologisk grundlag for at kunne opdrage vores børn til de værdier, som vi syntes var vigtige, når vi gik sammen om det.

Fremover kræver man fra regeringen og Dansk Folkeparti, at samtlige børn i dette land fra de er 6 måneder gamle skal opdrages ud fra, hvad staten finder er det væsentlige, skal opdrages til at føle samhørighed med det danske samfund, uden at det så her er defineret, hvem det danske samfund er eller hvem der skal bestemme, hvem det danske samfund er.

Jeg siger bare, at jeg ikke har lyst til, at mine børn eller børnebørn, når den tid kommer, skal have en stat, der bestemmer, hvem det er, man skal føle samhørighed med. Jeg foretrækker, at

børnene oplever at have friheden til at kunne vælge, hvad det er for et samfund, de ønsker, og at de oven i købet også har friheden til at vælge, at de ønsker at ændre på samfundet. Det samfund, vi har i dag, er jo i høj grad skabt af folk, der ønskede at ændre på samfundet, og det bør også fortsat være tilladt for vores børn at have det ønske og blive oplært i det ønske, at de vil have et andet samfund.

Dertil kommer så alt det, der ikke er i forslaget. Det har mange andre også været inde på. Jeg vil bare gerne have ministeren til at redegøre for, hvorfor man, når man nu laver en lov om samtlige dagtilbud, så ikke har taget skolefritidsordningerne med, som i den grad har anderledes vilkår end alle de andre, som er meget dyrere og ofte meget ringere. Hvad er begrundelsen for, at de ikke er taget med i det her forslag?

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Inger Beinov Støjberg.

Inger Beinov Støjberg (V):

En af de vigtigste opgaver, vi som politikere har, når det handler om familierpolitik, er at skabe gode rammer for familierne. Vi skal ikke detailstyre, vi skal ikke blande os i familiernes måde at indrette sig på i hverdagen, men vi skal lægge nogle gode rammer, der gør, at man som børnefamilie i Danmark ikke føler sig bundet af snærende bånd.

L 170 er i virkeligheden bygget op omkring to hovedelementer, nemlig en meget stor indsats for at bryde den negative sociale arv og en række tiltag, som øger fleksibiliteten i pasningsmulighederne. Det sidste tiltag, nemlig det om at øge fleksibiliteten i pasningstilbuddene, er selvfølgelig taget, fordi det kan være svært at få hverdagen til at hænge sammen, når man er en travl børnefamilie. Derfor er det helt afgørende, at pasningsformerne er så fleksible som overhovedet muligt.

I Venstre er vi derfor meget tilfredse med, at mulighederne for fleksibel pasning udvides betragteligt i det her lovforslag. Det bliver nemlig som noget helt nyt muligt nu at kombinere offentligt og privat pasning. Det er en stor forbedring for dem, der har skæve arbejdstider, sygeplejersken, den butiksansatte og journalisten, alle, der ikke lige arbejder mellem 8 og 16.

Vi må jo altså erkende, at langt de fleste offentlige pasningstilbud er indrettet, som om vi stadig væk levede i industrisamfundets tid. Der-

for er det helt afgørende at give børnefamilierne flere muligheder for at imødegå de stramme rammer. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i Venstre gerne ser, at vi tager skridtet fuldt ud og lader pengene følge det enkelte barn, så man opnår den fulde fleksibilitet, og med de nye muligheder, der ligger i den her lov, er vi faktisk nået et flot stykke ad vejen.

Kl. 15.15

Vi er også meget tilfredse med, at der kommer øgede krav om åbenhed omkring pasningstilbuddene, for der er ærlig talt ikke ret meget ved det frie valg, hvis man ikke ved, hvad man har at vælge imellem. Det er ligeledes noget af det, vi ønsker at udvikle i fremtiden, og i øvrigt også noget af det, der står højt på dagsordenen for hele kvalitetsreformen.

Det andet spor i lovforslaget er indsatsen for at bryde den negative sociale arv. Den store indsats for at bryde den negative sociale arv er en indsats, som vi i Venstre har prioriteret meget højt på vores dagsorden, og det kan jo egentlig ikke undre nogen, for som liberal er man jo helt grundlæggende tilhænger af at give lige muligheder for alle.

Vi er derfor også meget tilfredse med, at alle 3-årige nu bliver tilbudt en sprogvurdering, og at der selvfølgelig også skal være nogle opfølgende tiltag, der følger med. For vi ved jo alle sammen, at jo før man sætter ind, jo bedre er mulighederne også for at bryde den negative sociale arv.

Med det tiltag sammen med så utrolig mange andre gode tiltag, der er blevet gjort for at bryde den negative sociale arv, mener vi rent faktisk, at vi er med til at gøre en stor forskel. Så Venstre støtter lovforslaget, og vi glæder os også til den videre debat i udvalget.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Jeg kan oplyse, at følgende foreløbig har bedt om ordet for en kort bemærkning: Fru Mette Frederiksen, hr. Martin Lidegaard og fru Line Barfod. Den første er fru Mette Frederiksen, værsgo.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er sikkert meget sigende for den børnepolitik – eller mangel på samme – og tænkning i forbindelse med børnepolitikken, der hersker i den nuværende regering, at Venstres ordfører bruger utrolig meget tid på at tale om familiernes be-

hov. Men der er jo forskel, der *kan* være forskel, på de behov, børn har, og de behov, familien har.

Når vi nu endelig har muligheden for at vedtage én samlet dagtilbudslov, hvorfor så ikke lade den hvile på børnenes behov? Børn har jo ikke behov for fleksibilitet. Der er ingen børn, der har behov for forældrebetalte madordninger. Der er ikke nogen børn, der har behov for, at deres forældre kan få penge for at passe dem i eget hjem. Børn har behov for en dagtilbudslov, der hviler på den præmis, at loven, i det omfang det overhovedet lader sig gøre, skal imødekomme de behov og interesser, børn har, men det gør den ikke.

Lad mig lige blive ved det med de forældrebetalte madordninger. Der er ikke et eneste barn i Danmark, der har behov for, at dets forældre skal betale for en madordning. Det, vores børn har behov for, er derimod, at de kan få en god sund kost. Så hvorfor vil Venstre ikke være med til at lave en dagtilbudslov, der hviler på børns behov i stedet for al mulig tom snak om fleksibilitet og alt muligt andet, som børnene aldrig nogen sinde har efterlyst?

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Jeg synes egentlig, det er en pudsig opdeling, fru Mette Frederiksen og dermed jo sandsynligvis, går jeg da ud fra, Socialdemokratiet foretager, at børn og familie ikke er noget, der hænger sammen. For mig er børn og familie netop noget, der hænger sammen, og at det skulle være familiernes behov, vi tager hensyn til og ikke børnenes behov, forstår jeg ikke. Jeg forstår slet ikke den opdeling, som fru Mette Frederiksen foretager.

Jeg vil da gerne spørge, om det ikke er i barnets interesse, hvis nu mor er sygeplejerske, og far er butiksansat, og de således har meget svingende arbejdstider, at de så også får mulighed for at få en ordentlig pasningsmulighed. Det er jo ikke sådan nu, at besteforeldrene står på spring for at passe børnebørnene, når mor nu arbejder lørdag eller søndag, og far også gør, eller om aftenen eller om natten. Derfor skal der selvfølgelig være pasningsmuligheder, også om aftenen og om natten. Det er da i børnenes interesse, det er da i familiernes interesse.

Så fri mig fra den der underlige opdeling. Det er sådan en mærkelig, kunstig opdeling, fru Mette Frederiksen laver her. Børn og familier hører sammen.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Ja, børn og familier hænger sammen, men børns behov er en selvstændig kategori, når man vil lave en ordentlig børnepolitik, for det, børn har behov for, når de er i vuggestue og dagpleje/-børnehave, er, at der er nok voksne omkring dem, at der er fagligt uddannet personale, der kan imødekomme de behov og de interesser, de har, at der er ordentlig kost, at der er ordentlige faciliteter. Der skal være mulighed for at være udenfor, mulighed for at indgå i ordentlige sociale fællesskaber, og det er bare ikke det, den her dagtilbudslov beskriver.

Kl. 15.20

Hvis man vil lave en dagtilbudslov, der hviler på børns behov, så skal man jo i langt højere grad end tilfældet er turde arbejde under en overskrift, der hedder børns rettigheder, og sige, at børn har ret til veluddannede, velkvalificerede og motiverede voksne. Det kræver en helt anden normering end den, der er i dag. Børn har ret til sunde børneliv. Det kræver, at de kan komme ud hver dag, det kræver, at de ikke er så syge, som de er i dag, og det kræver, at de kan få ordentlig mad.

Er det ikke korrekt, at regeringen ikke tør gennemtænke et rettighedsperspektiv i en dagtilbudslov, fordi det koster penge? Selvfølgelig gør det det, for hvis vi vil have mere kvalitet i vores børns liv, hvis vi vil have tilstrækkelig mange voksne, hvis vi vil have sundere mad, så kræver det, at vi som samfund tør prioritere børneområdet, og det kræver andet end fine ord og flotte tilkendegivelser. Det kræver handling, og det kræver, at vi også fra Folketingets side tør stille krav til, hvad det er for en hverdag, børn skal møde.

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Jeg vil egentlig gerne byde fru Mette Frederiksen velkommen til år 2007. Jeg vil egentlig gerne byde fru Mette Frederiksen velkommen til den virkelighed, danske børnefamilier står med.

Danske børnefamilier arbejder ikke længere mellem 8 og 16, som fru Mette Frederiksen tror. Danske børnefamilier er familier, hvor mor er sygeplejerske og derfor har skæve arbejdstider. Danske børnefamilier er familier, hvor far arbejder i butik og derfor har et gevaldigt arbejdspress op til jul og til påske og arbejder om lørdagen. Danske børnefamilier er familier, hvor far og mor måske er journalister og derfor ikke arbejde

der mellem 8 og 16. Derfor skal pasningstilbudene også passe ind i det.

Det vil fru Mette Frederiksen slet ikke erkende. Fru Mette Frederiksen tror, vi lever i et industrisamfund. Det gør vi altså ikke. Velkommen til år 2007, hvor det er fleksibilitet, der tæller, hvor børnene kan blive passet efter kl. 16 og efter kl. 17, og hvor man kan indrette pasningstilbud, så de passer ind i familiernes behov og dermed også ind i børnenes behov.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne starte med at takke fru Inger Støjberg for et humoristisk indlæg, for at stå sådan og sige, at man ikke går ind for detailstyring, samtidig med at man er ved at gennemføre en lovgivning, som med hensyn til bureaukrati og detailregulering jo ville få enhver kommissær fra Sovjetunionen til at blegne, det er humoristisk.

Mit spørgsmål til fru Inger Støjberg er sådan set om to ting. Den første er, at man nu bekymrer sig meget om den negative sociale arv, og så kunne jeg bare tænke mig at spørge: Har man ikke overvejet, om den madordning, man nu gerne vil gennemføre i børnehaverne, i det mindste skulle være fri for de børn, der er på fripladsordning, dvs. hvor forældrene har en indkomst under 130.000 kr., og hvor der ikke er mange penge at rutte med? Ville det ikke være en god mellemøsning, om man så må sige?

Jeg kan godt forstå, at man ikke bare vil indføre gratis madordninger for alle. Det er i hvert fald meget dyrt. Men man kunne da gøre det for de 25 pct., der har en fripladsordning i forvejen. Det er nemlig til at betale. Og det ville være, hvis man virkelig bekymrede sig om de socialt udsatte børn, at man gjorde det. Det er også mest dem, der har brug for en madordning. Har man ikke overvejet det?

Så vil jeg også gerne spørge, om man ikke har overvejet, om man skulle lade kommunerne selv bestemme, om de vil bruge pengene til at sætte taksterne ned eller til at lave bedre kvalitet i daginstitutionerne. Vi kan diskutere frem og tilbage, hvad der er det bedste, men burde det egentlig ikke være forældrene og kommunerne selv, der besluttede det, hvis man vel at mærke ikke vil detailstyre?

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Med hensyn til fripladser er det jo sådan, at vi rent faktisk nu giver kommunerne mulighed for at give gratis mad til de børn, der nu har en friplads. Det betaler vi jo også kommunerne 15 mio. kr., tror jeg det er, for. Så den mulighed er der jo nu.

Nu forstår jeg også, at hr. Martin Lidegaard jo går meget op i det kommunale selvstyre og synes, at vi ligesom skal lægge flere ting ud til kommunerne, derfor må det jo være et princip, som hr. Martin Lidegaard fuldstændig hylder. For vi giver netop kommunerne den mulighed nu, og det var en mulighed, de ikke havde før. Så ja, muligheden er der.

Så omkring taksterne og kvalitet: Det er sådan lidt mærkværdigt, at hr. Martin Lidegaard mener, at de to ting skulle stå i modsætning til hinanden. Regeringen har fuldt ud finansieret den takstnedsættelse, der er sket. Vi har sendt en stor check til kommunerne, og de har nu fordelt den imellem sig. Ja, det har været lidt ulige. Nogle har fået for mange penge, og nogle har fået for få penge. Vi har bare ikke hørt fra dem, der har fået for mange penge, vi har hørt fra dem, der har fået for få, men sådan er kommunalt selvstyre, og det er jo noget, hr. Martin Lidegaard støtter.

Med hensyn til kvaliteten: Ja, vi har afsat 2 mia. kr. ekstra til børneområdet. Ja, det er for at hæve kvaliteten. Så jeg må bare sige: Desværre, det kan godt være at takstnedsættelser og øget kvalitet ikke er to ting, der harmonerer i hr. Martin Lidegaards og De Radikales verden, men det gør det faktisk i regeringens, i Venstres verden, for vi har afsat penge til begge dele.

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Lad mig starte med det sidste først. De 2 mia. kr., regeringen har sat af til kvalitet, er jo nogle penge, der er væk, når næste valg starter. Det er jo ikke nogen, der fortsætter med at være der. Hvorimod den takstnedsættelse, man har givet, koster 1 mia. kr. om året fra nu af og – havde jeg nær sagt – i al evighed. Det er der jo pokker til forskel på.

Det er egentlig ikke, fordi jeg vil stå og gøre mig til dommer over, om pengene er brugt bedst sådan og sådan, jeg ved godt, hvad jeg selv gerne vil som forælder, når jeg skal ned og hente min datter i daginstitutionen. Det, der bekymrer mig, er, at Venstre vil gøre sig til dommer over, hvad forældrene skal bruge pengene til. De må nemlig ikke bruge dem til at bedre kvalitet. De skal bruge dem til lavere takster.

Det er det, jeg ikke forstår hænger sammen med et liberalt grundsyn. Hvorfor vil Venstre stå herinde og diktere forældrene, at i stedet for at bruge 1 mia. kr. på bedre kvalitet, så skal man bruge 1 mia. kr. på at nedsætte taksterne? Der er der ingen, der har bedt om. Hvorfor vil Venstre tvinge forældrene til det? Hvorfor må forældrene ikke selv bestemme?

Så vil jeg bare sige i al sagtomdighed omkring madordninger: Det kan godt være, at Venstre satte 15 mio. kr. af til fripladser, men så vidt jeg husker beregningerne, så koster det i størrelsesordenen 400-500 mio. kr., hvis man skulle give alle med friplads fri mad. Så det kan godt være, man har givet en vis frihed til kommunerne, men det er altså i så fald en frihed under tvang.

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Vi har ikke bestemt, hvad forældrene skal bruge den takstnedsættelse til. Vi har netop givet forældrene en mulighed for at få lidt mere plads i råderummet, lidt mere plads i hverdagen og dermed også, som den tidligere ordfører, hr. Per Ørum Jørgensen også var inde på, netop mulighed for måske at arbejde lidt mindre, fordi man nu ikke skal betale så mange penge for at få sit barn passet. Det ville være en stor fordel, hvis hr. Martin Lidegaard også hørte efter, men det kan selvfølgelig være, at spørgeren er argumentresistent, og så er det naturligvis ligegyldigt, hvad jeg siger.

Vi har altså finansieret den her takstnedsættelse fuldt ud, og det er netop for at give børnefamilierne større råderum i hverdagen. Jeg kunne jo godt håbe, at der var nogle børnefamilier, der prioriterede, at de så ville arbejde lidt færre timer hver dag. Det er jo ikke et spørgsmål om at diktere eller trække noget ned over hovedet over folk eller sådan noget, det er faktisk et spørgsmål om at give mere fleksibilitet, at give større frihed til børnefamilierne. Det er jo netop et frihedselskende parti, der gør sådan noget som det.

Jeg har i hvert fald ikke nogen beregninger, der viser, at madordninger skulle koste i størrelsesordenen 400 mio. kr. for dem, der har fripladser, faktisk er det slet ikke tal i den størrelsesorden, mine beregninger viser.

Vi giver nu mulighed for kommunerne til netop at give fripladsmadordninger til de børn, der i forvejen har en friplads. Det er da en stor frihed til kommunerne, og det er for at hylde det kommunale selvstyre, som hr. Martin Lidegaard hylder så højt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det var ret afslørende at høre Venstres ordfører fortælle om, hvorfor man gerne vil have den her berømte fleksibilitet, som der ikke er meget efterspørgsel på. Nogle gange, når kommunerne har prøvet at lave sådan nogle døgninstitutioner til forældrene, så har der jo stort set ikke været nogen, der havde lyst til at have deres børn der, fordi de fleste forældre jo helst vil have, at de har tid sammen med deres børn.

Jeg har aldrig hørt nogen i Danmark, der ønsker at have de her børnehaver, som man har haft i andre lande, hvor man afleverer barnet mandag morgen, og så henter man det igen fredag aften. Det ville ellers være det optimale for arbejdsmarkedet med den opfattelse, fru Inger Støjberg åbenbart har af, at småbørnsforældre skal arbejde på alle mulige mærkelige, skæve arbejdstider.

Kunne man ikke bare prøve at tænke den tanke i Venstre, at det kunne være, man skulle ændre noget på arbejdsmarkedet, sådan at arbejdsmarkedet kom til at passe til, at småbørnsforældre også kunne arbejde, at man faktisk lavede en mulighed for, at folk, når de havde små børn, så arbejdede på nogle rimelige arbejdstider og havde mulighed for at tilrettelægge sine vagter osv., så det passede til børnene, i stedet for at sige, at det er børnene, der skal indrettes på, at de skal være i flere forskellige pasningstilbud, eller at de skal passes døgnet rundt?

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Det undrer mig måske ikke så meget, at fru Line Barfod og Enhedslisten ønsker sig tilbage til en svunden tid, til industrisamfundet, hvor vi alle sammen havde faste arbejdstider mellem kl. 7 og kl. 15 eller kl. 8 og kl. 16, og så var det sådan.

Det er bare ikke den virkelighed, vi lever i. Det kan godt være, at man kan stå her på Folke-

tingets talerstol og ønske sig tilbage til den tid. Det var en dejlig, svunden tid, hvor alting var sat i faste rammer. Men vi lever altså i en moderne verden, og derfor bliver vi også nødt til at indrette pasningstilbuddene, så de passer til en moderne verden.

Det her er jo ikke et spørgsmål om, at børnene skal gå mere i daginstitution eller skal passes mere af fremmede end førhen, tværtimod kan man faktisk ikke få et tilskud, der er større end til en fuldtidsplads, ligegyldigt hvordan man kombinerer det, om det er halv tid i en offentlig institution og halv tid derhjemme, eller hvordan man kombinerer det. Det her er bare et spørgsmål om at indrette pasningstilbuddene efter den virkelighed, vi har.

Jeg vil da gerne sige, at jeg og Venstre er meget åben for de forslag, der nu kommer fra Familie- og Arbejdslivskommissionen om ikke ret lang tid, og som jo netop tager højde for arbejdsliv kontra familieliv.

Kl. 15.30

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg skal gøre opmærksom på, at taletiden altså kun er 1 minut.

Så er det fru Line Barfod for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu ved jeg ikke, hvad det er for et industrisamfund, fru Inger Støjberg kender til. I det, jeg kender til, og som jeg har hørt folk fortælle om, var der masser, der arbejdede på skiftehold på skæve tider, og det er der stadig væk masser der gør. Det er ikke kun journalister og sygeplejersker, der arbejder på skæve tidspunkter, det er der også mange andre mennesker der gør, også nogle af dem, der arbejder i industrien, fordi masser af industriarbejdspladser altså kører døgnet rundt for at udnytte maskinerne mest muligt.

Så det er ikke et spørgsmål om, om det er det ene eller det andet slags samfund, det er et spørgsmål om: Opfatter man vuggestuer og børnehaver som opbevaring af børnene, for at forældrene kan passe deres arbejde, eller tager man udgangspunkt i børnene og mener, at børn skal have mulighed for at lege med andre børn, og at børn skal have de bedst mulige rammer for både om dagen at kunne lege med andre børn og for også at kunne have tid sammen med deres forældre, også tid, hvor forældrene er friske og har lyst til og tid til at være sammen med dem? Det

kræver nemlig, hvis det er det udgangspunkt, man har, at vi ændrer forholdene på arbejdsmarkedet frem for at sige, at vi skal have en masse opbevaringsplads til børn.

Så det kommer an på, hvad det er for et syn, man lægger til grund, og der er jeg fuldstændig enig med fru Inger Støjberg i, at der er en verden til forskel på, om man opfatter børn som tomater, der kan handles, som Venstre gør, eller om man mener, at man skal tage udgangspunkt i børnenes behov.

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Jeg ved ikke, hvor den der med tomaterne kommer fra, den kommer i hvert fald ikke fra mig, så det kan jeg helt afvise.

Jeg vil gerne sige, at vi opfatter daginstitutioner som et sted, hvor børn skal have det rigtig godt. Derfor har vi lavet en børnemiljølov, der beskriver de rammer, som vi ønsker at give. Derfor har vi lavet læreplaner, fordi vi også ønsker at være med til at bryde den negative sociale arv. Vi ønsker rigtig gode rammer, og derfor har vi også afsat 2 mia. kr. ekstra til legepladsforbedringer, til bedre uddannelse af pædagogerne, til efteruddannelse og sådan nogle ting.

Det er de daginstitutioner, vi ønsker, men det kan man altså godt kombinere med fleksibilitet. Det er, som om fleksibilitet slet ikke er noget, man må tale om, når man kommer fra Enhedslisten. Så skal det passe ned i de gode gamle kasser, som da vi levede i et industrisamfund, hvor vi alle sammen havde helt faste rammer. Jeg vil gerne betakke mig for at leve på det tidspunkt. Jeg vil gerne have fleksibilitet, og jeg vil gerne have frihed til at bestemme, hvordan et pasningstilbud skal skrues sammen, og det er det, vi giver med den her lov.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Så er det familie- og forbrugerministeren.

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for de mange indlæg om lovforslaget. Det her lovforslag samler for første gang reglerne om dag-, fritids- og klubtilbud til børn og unge i én selvstændig lov. Det er et signal om, at vi fra politisk hold vil markere tilbuddenes selvstændige værdi og sætte fokus på indholdet af tilbuddene. Jeg vil dog gerne understrege, at tilbuddene også skal ses i

sammenhæng med de andre tilbud til børn og unge, og derfor er vigtigheden af fokus på overgang og sammenhænge også betonet i formålsbestemmelsen.

Mange børn og unge tilbringer en stor del af deres vågne timer i de tilbud, som lovforslaget omfatter. Derfor er det også af stor betydning, at der er kvalitet i tilbuddene og fokus på, at alle børn trives, at alle børn lærer, og at alle børn udvikles. Jeg vil gerne pointere, at trivsel og læring går hånd i hånd, og at det ikke skal forstås som adskilte størrelser.

Lovforslaget styrker på en række områder det pædagogiske arbejde. Bl.a. skærpes kravene til opfølgning på og evaluering af de pædagogiske læreplaner. Det er vigtigt, at der følges op på, om de aktiviteter, som det pædagogiske personale sætter i gang, nu også virker. Kun på den måde kan vi blive klogere på, om der måske skal tages nogle helt andre metoder i brug for at nå målene.

Som noget nyt foreslås det, at der bliver tilknyttet en central evaluerings- og rådgivningsfunktion til dagtilbudsområdet. Formålet med den funktion er, at der nu systematisk bliver evalueret og samlet op på den forskning, der er på området. Desuden er det tanken, at funktionen skal indsamle viden og foretage evalueringer af projekter, indsatser og lovgivning på området. Det er af stor betydning, at vi drager nytte af den viden, som allerede findes i dagtilbuddene over hele landet. På den måde kan alle dagtilbud få glæde af de erfaringer, som er gjort, når der f.eks. skal igangsættes nye projekter.

Familien er den vigtigste ramme for et barn. Det er ikke til gavn for børnene, hvis forældrene er stressede, fordi familie- og arbejdslivet ikke hænger sammen, og derfor skal vi med lovforslaget også skabe nogle fleksible rammer, som kan give forældrene mulighed for at tilrettelægge deres hverdag på en måde, som passer netop dem.

Kl. 15.35

I den sammenhæng foreslås det, at det bliver muligt at kombinere et dagtilbud med et tilbud om privat pasning. De nye muligheder vil gavne familier, der har svært ved at få familie- og arbejdslivet til at hænge sammen. Det kan være familier, hvor forældrene har skæve arbejdstider. Barnet får mulighed for at gå i et dagtilbud, samtidig med at barnet bliver passet i trygge rammer i hjemmet, når forældrene arbejder på skæve tidspunkter. Det er dog vigtigt at pointere, at der ikke er tale om en udvidelse af pas-

ningstiden. Den skal fortsat samlet set ikke udgøre mere end en fuldtidsplads i et dagtilbud.

Der har også i dag været synspunkter fremme om, at lovforslaget har stor fokus på familien frem for på barnets trivsel. Det er jeg ikke enig i. Jeg mener ikke, at barnet kan adskilles fra familien. Barnet er en del af familien, og den samlede families trivsel er til gavn for både børnene, for mor og for far.

Et af formålene med tilbuddene er, at de skal være med til at forebygge negativ social arv. Med lovforslaget sættes der fokus på, at tilbuddet skal bidrage til alle børns trivsel og udvikling. Det pædagogiske arbejde skal tilrettelægges, så det favner alle børnegrupper. Børn er forskellige, og nogle børn har behov for flere udfordringer end andre. Det vigtigste er dog, at alle børn og unge får understøttet og udviklet deres kompetencer.

Som noget nyt foreslås det, at alle 3-årige børn får tilbudt en sprogvurdering. I det omfang det er nødvendigt, skal sprogvurderingen følges op af sprogstimulerende tiltag. Det er ikke nogen hemmelighed, at et veludbygget og nuanceret sprog er en væsentlig forudsætning for, at børn kan klare sig i alle sammenhænge. Sprogvurderinger skal dog hverken forstås som test eller fejlfinderi. Formålet er at give det pædagogiske personale et ekstra redskab, der kan være med til arbejdet med børnenes sproglige udvikling. Det er hensigten, at sprogvurderinger skal integreres i det daglige arbejde i dagtilbuddene, så børnene oplever vurderingen som en del af hverdagens leg.

Jeg er sikker på, at vi med det her lovforslag giver børnene det bedst mulige grundlag for at trives og for at udvikles. Jeg ser nu frem til udvalgsbehandlingen af forslaget, og jeg takker for den debat, der har været her i dag.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg kan ikke lade være med at spørge ministeren, som jo er forholdsvis ny på den her ressource, om den der øgede valgfrihed og fleksibilitet, som skulle være formålet med det hele her, virkelig er det, forældrene efterspørger. De forældre, jeg taler med, har ét ønske, og det er at få flere hænder, mere tid, mere kvalitet i deres barns daginstitution. Jeg tror, det allervigtigste for alle os, der arbejder alt for meget i forhold til, hvad vi burde, er, at vi har en god fornemmelse, når vi sætter vores barn i daginstitutionen.

Derfor kan jeg ikke lade være med at spørge den nye familieminister: Er det virkelig den kloge måde at bruge pengene på, at vi dels sætter taksterne ned, selv om forældrene ikke ønsker det, og at vi så i øvrigt indfører en masse nye regler, der sluger pædagogernes tid, i stedet for at pædagogerne kunne bruge tiden på børnene? Er det en rigtig prioritering, når det kommer til stykket, eller er det, forældrene er interesserede i, simpelt hen ikke mere tid, mere omsorg til børnene?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Det er jo et relevant og vigtigt spørgsmål, og jeg tror da, vi alle sammen ville ønske, at vi kunne stå herinde og vide lige nøjagtig, hvad det er, børnefamilierne vil derude. Men det, jeg gerne vil understrege, er, at vi jo netop ikke kan vide det herindefra, vi kan ikke gøre os til dommere over, hvad det er, der er godt for børnene, og hvad det er, forældrene derude ønsker. Derfor må vores opgave være at sikre mangfoldighed, sikre, at familierne har nogle valgmuligheder, at de har mulighed for at få passet deres børn på de tidspunkter af døgnet, de har lyst til, i de tilbud, som de har lyst til osv. osv.

Så jeg vil sige: Ja, vi synes, det her er en rigtig god prioritering, bl.a. fordi det giver nogle muligheder for familierne, så de kan indrette deres hverdag, som de selv ønsker det, til gavn for deres børn.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jamen så tror jeg simpelt hen, der må være sket en eller anden procedurefejl, da man havde afstemningerne her i salen, dengang man vedtog takstnedsættelserne, for da lavede vi et ændringsforslag, hvor vi sagde: Skulle vi nu ikke lade forældrene og kommunerne selv bestemme, om de vil bruge pengene på at nedsætte taksterne eller de vil bruge pengene på bedre kvalitet? Og der skete simpelt hen den tekniske fejl, at regeringen stemte imod. Det må jo have været en fejl efter det, ministeren siger. Hvis man virkelig gerne vil have, at kommunerne og forældrene selv skal bestemme, hvorfor kom man så til stemme imod det? Kan jeg forvente, at ministeren vil rette den fejl, sådan at forældrene nu får en chance for at vælge mere omsorg til deres børn i stedet for at få den der plovmand om månen ekstra?

Altså, jeg tror simpelt hen, regeringen går helt fejl i, hvad det er, forældrene er interesserede i. Men jeg ved det ikke. Det er derfor, jeg siger: Hvorfor så ikke lade forældrene bestemme selv? Hvorfor ikke lade kommunerne, institutionerne, forældrene bestemme selv? Hvorfor vil regeringen med vold og magt presse de takstnedsættelser ned i halsen på folk?

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg synes, takstnedsættelser er en rigtig god idé, og jeg tror, at hvis der er noget, der er fælles for børnefamilierne i det her land, er det, at de gerne vil have et lidt større økonomisk råderum, så de har nogle valgmuligheder, og i øvrigt disponere over deres økonomi. Så det tror jeg sådan set er en rigtig god prioritering, og jeg står helt inde for den.

Det, der skal forstås, er jo, at vi ikke siger enten det ene eller det andet. Det er rigtigt, at vi nedsatte taksterne, og at vi valgte at prioritere det. Det var sådan set en del af det, vi gik til valg på, og det var også det, borgerne viste at de ønskede.

Men samtidig valgte vi jo at afsætte 2 mia. kr. til at øge kvaliteten i dagtilbuddene, for det var også det, vi hørte fra børnefamilierne: De ønsker rigtig gode tilbud. Næsten alle børn i Danmark – jeg tror, det er 90 pct. – er i en daginstitution hver eneste dag. Det er rigtig mange timer, man tilbringer der, og derfor er der fokus på, at kvaliteten skal være i orden, det pædagogiske arbejde skal være i orden, og fagligheden skal være intakt. Derfor ønsker vi at prioritere det her så massivt, som vi har gjort.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu er de 2 mia. kr. jo projektpenge, som er væk, når de 4 år er gået, de er jo ikke til varigt at forbedre kvaliteten.

Men jeg vil gerne høre: Regeringen har jo i forbindelse med lanceringen af kvalitetsreformen erkendt, at der er 200.000 offentligt ansatte, der holder op i løbet af de næste 10-15 år, fordi de går på efterløn og pension. En stor del af dem er jo de voksne, der tager sig af vores børn i vuggestuer og børnehaver. Hvad forestiller ministeren sig at gøre for at rekruttere, så vi fremover kan have nogle dygtige voksne, som vil tage sig af vores børn? Tror ministeren, at det forslag, der

ligger her, til en lov, der skal øge markedsgørelsen, og som skal få pædagoger og pædagogmedhjælpere til at bruge endnu mere tid på at lave kontroller og smileyundersøgelser og alt muligt andet, vil øge folks lyst til at blive ved med at arbejde med børn eller vil kunne få nye til at gå ind i faget, eller tror ministeren, at det er nogle andre tiltag, der skal til, og vil ministeren overhovedet komme med nogen tiltag for at sikre, at vi også fremover har kompetente voksne?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg må sige, at når man sidder og overværer debatten her i dag, synes jeg faktisk ikke, oppositionen kan være bekendt at tegne sådan et negativt billede af det, der foregår ude i vores dagtilbud over hele landet.

Nu har jeg brugt de sidste par måneder på at besøge rigtig mange børnehaver, og det er engagerede, dygtige og fagligt kompetente pædagoger, man møder derude, som trives i deres hverdag, og som ikke synes, at det er helt, helt ufærdeligt at være ansat og have med børn at gøre hver eneste dag. Jeg synes ikke, man kan være bekendt på den måde at nedgøre den dagligdag, de har derude. Og det synes jeg rent faktisk at man gør.

Ja, jeg tror også, at det i fremtiden vil være muligt at rekruttere til det her område. Jeg tror, der er rigtig mange, der synes, at det er interessant og givtigt og spændende at arbejde med børn og børns trivsel og børns udvikling, så det er jeg helt overbevist om.

Men det ændrer jo ikke ved, at vi har mangel på arbejdskraft inden for den offentlige sektor, og det her er også et af de områder, der kan blive ramt, og derfor er det et af de områder, vi sætter meget stor fokus på i den kvalitetsreform, som regeringen er i fuld gang med at udarbejde.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Fru Line Barfod for sin sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at der er masser af enormt engagerede og kompetente voksne, der i dag tager sig af vores børn. Det er jo derfor, det

fungerer på trods af de forhold, som de bliver budt.

Men der er jo grænser for, hvor længe de kan holde til det. Hvis man ser på de undersøgelser, der bliver lavet af, hvor mange der søger væk fra faget, hvor mange der regner med at gå på efterløn, og hvor mange der godt kunne tænke sig at blive ved, hvis de bare kunne holde til det, synes jeg da, det burde få ministeren til at tænke sig bare en lillebitte smule om. Hvad er det, der skal til, for at vi i fremtiden kan fastholde pædagoger og pædagogmedhjælpere til at tage sig af vores børn, og som kan sikre, at vi kan rekruttere nye?

Noget af det, de siger, er, at de gerne vil have tid til børnene, men det, ministeren lægger op til med lovforslaget, er, at de skal bruge meget mere tid inde på kontoret på at sidde og skrive og på at dokumentere, hvad de har gjort med børnene, i stedet for at være sammen med børnene.

Derfor vil jeg gerne høre, om ministeren overhovedet ikke har nogen planer for, hvad vi gør for at kunne rekruttere i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg ved ikke, om det var bevidst eller ubevidst, men jeg synes faktisk, at fru Line Barfod nu igen formåede at kritisere det arbejde og den faglighed, der egentlig foregår hver eneste dag ude i dagtilbuddene.

Så sent som i mandags var jeg ude at besøge tre forskellige børnehaver, hvor vi drøftede de pædagogiske læreplaner, og hvor man alle steder var glad for de pædagogiske læreplaner. Det er rigtigt, at det har betydet mere dokumentation, men som de siger: Aldrig har der været større fokus på fagligheden. Det har givet et fagligt løft i forhold til børnene og i forhold til den stolthed, de har ved at udføre deres arbejde som pædagoger hver eneste dag. Man kan ikke være bekendt at underkende, at der er rigtig mange, der har været glade for de pædagogiske læreplaner. Det synes jeg vi skal holde fast i.

Det ændrer ikke ved, at vi skal se med stor alvor på, at der er mangel på rekruttering til den offentlige sektor generelt, og at det også kan ramme vores område. Og derfor fylder det her tema utrolig meget i den kvalitetsreform, som regeringen arbejder med p.t.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nu skal den her lov selvfølgelig vedtages kun støttet af stemmerne fra Dansk Folkeparti, og så skal der gå nogle år og sådan noget, men når den så skal revideres på et tidspunkt, vil ministeren så turde, når hun nu ikke har turdet det i første omgang, skrive en dagtilbudslov, der hviler på børns rettigheder og på en meget, meget tydeligere præmis om, at det er børns behov, der skal gøre sig gældende?

Jeg er sådan set enig med ministeren i, at børn og familie selvfølgelig hænger sammen, og at trives familien, er der også en vis sandsynlighed for, at børnene kommer til at trives, men det er bare ikke altid det, der er afgørende, for når familien så at sige er gået om morgenen og har lukket porten til børnehaven, er det afgørende for barnet jo: Er der voksne nok nede i børnehaven til at lytte til mig, når jeg ikke har det godt, er der nogen, der trøster mig, når jeg falder, er der nogen, der kan læse højt, så jeg kan blive sprogstimuleret, er der en ordentlig madordning, så jeg kan få noget ordentligt at spise, når jeg har været ude at lege hele formiddagen på legepladsen?

Hvis man skal tænke børnepolitik på den måde, skal man jo turde tage det afsæt politisk at skrive, hvad det er for rettigheder, børn har i deres hverdag, når de er i vuggestuen eller børnehaven.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg kan i hvert fald konstatere efter debatten i dag, at jeg er meget, meget uenig i Socialdemokraternes såkaldte børnepolitik. Det er en børnepolitik, som tager udgangspunkt i, at vi skal sidde herovre i København, herinde på Christiansborg eller i mit ministerium, og diktere, hvad der er godt for det enkelte barn ude i hver enkelt daginstitution i hele landet. Intet kunne ligge mig mere fjernt. Det er da forældrene, som kender deres børn allerbedst, der er centrum for barnets opmærksomhed. Det er da ude lokalt, ude hos den enkelte pædagog, som møder barnet hver eneste morgen, når de kommer ind og skal være sammen i rigtig mange timer, man har bedst muligheder for at tilgodese det enkelte barns behov.

Så jeg er imod det, man lægger op til: at vi i højere grad skal diktere alt herinde fra Christiansborg. Men jeg kan se, at det er en tendens,

og at det er noget, Socialdemokraterne vil, og så vil jeg bare sige, at vi vil gå den anden vej. Vi stoler på, at forældrene tager et ansvar for deres børn, at de vil deres børn noget godt – det er altså deres egne børn – og selvfølgelig har de også interesse i, at deres barn trives og udvikles, og de er virkelig også i stand til at vurdere det, ude hvor de er i deres dagligdag.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Ministeren har fuldstændig misforstået, at der skulle være en konflikt mellem det, vi vil i Socialdemokratiet, og så det, forældrene ønsker. Vi har sammenfaldende interesser her, for sagen er jo den, at vi afleverer vores børn om morgenen og først kommer og henter dem på et eller andet tidspunkt om eftermiddagen, og de timer, hvor vores børn er i vuggestue, dagpleje og børnehaven, er de jo fuldstændig afhængige af, at vi politisk vil gennemføre en politik, der gavner dem. Når først børnene er afleveret, kan forældre altså føle nok så meget ansvar, men det er ikke os, der er der i de timer, de er i vuggestuen eller børnehaven. Derfor bliver vi jo nødt til som forældre at have vished for, at der er voksne nok omkring dem.

Derfor spørger jeg: Hvis vi er enige om, at det er på børnenes præmisser, hverdagen i dagtilbuddene skal fungere, og at det er i forholdet mellem den enkelte pædagog og det enkelte barn, vil ministeren så ikke være med til at sørge for, at der er pædagoger nok til det formål?

For det, alle pædagoger skrider efter, er jo arbejdshænder nok, det er jo, at der bliver tid til at imødekomme lige præcis hvert enkelte barns behov. Den tid er der bare ikke i dag, fordi der er blevet skåret i normeringerne, og det betyder noget for fagligheden, men det betyder så sandelig også noget for det nærvær, der er mellem den enkelte pædagog og det enkelte barn, og hvis ikke den er der, kan ministeren tale nok så meget om at bryde den negative sociale arv – det kan ikke lade sig gøre, hvis ikke der er kvalificerede voksne omkring vores børn.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg kan simpelt hen bare konstatere, at Socialdemokraterne fuldstændig undervurderer de danske forældre. Man har ingen tiltro til, at de danske forældre vil deres børn noget godt eller i øvrigt er i stand til at træffe nogle kvalificerede be-

slutninger på vegne af deres børn. Man undervurderer fuldstændig forældrene. Der er jo forældrebestyrelser i alle institutioner, men dem undervurderer man fuldstændig. Forældrebestyrelserne er ikke i stand til at sætte sig igennem og i ikke stand til at få noget igennem, lokalt selvstyre ude i kommunerne – alt det ser man bort fra; det eneste rigtige er, at vi gør os til overdommere herinde på Christiansborg, at vi lovgiver om standarder over hele landet, og at vi tager stilling til herinde, hvordan hver enkelt daginstitution i hele landet skal indrettes.

Det synes jeg er forkert, jeg synes, det er totalt at undervurdere forældrene, og det er også at eliminere det lokale selvstyre, men det kan jeg så forstå at man ikke er så optaget af i Socialdemokratiet mere.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 175: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse og forskellige andre love. (Implementering af miljøansvarsdirektivet).

Af miljøministeren (Connie Hedegaard).
(Fremsat 1/3 2007).

Sammen med denne sag foretoges:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 176: Forslag til lov om undersøgelse, forebyggelse og afhjælpning af miljøskader. (Miljøskadeloven).

Af miljøministeren (Connie Hedegaard).
(Fremsat 1/3 2007).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Eyvind Vesselbo (V):

De to lovforslag, vi behandler i dag, har det formål at sikre en effektiv, ensartet håndhævelse af EU-reglerne på natur- og miljøområdet. De bygger samtidig på princippet om, at forureneren betaler. Lovene har forskellige formål, men danner et samlet hele.

L 176, miljøskadeforslaget, definerer, hvad en miljøskade er i overensstemmelse med direktivet. Lovforslaget indeholder samtidig regler for påbud, undersøgelse og afhjælpning af skader.

L 175 er et lovforslag, som ændrer de 13 andre miljølove, som bliver berørt af direktivet. Lovforslaget giver de relevante myndigheder hjemmel til at afgøre, hvornår der foreligger en miljøskade i direktivets forstand, og hvem der er ansvarlig for den. Direktivet gælder for betydelige skader på jord, vand og beskyttede arter og naturtyper, der måtte opstå i fremtiden. Man kunne give nogle eksempler, bl.a. benzinstationer eller den meget omtalte Kærgård Klitplantage.

Det helt centrale i lovgivningen er, at der beskrives to former for ansvar, det ene er et ubetinget ansvar, svarende til det, vi har i jordforureningsloven, og det andet er et skyldbaseret ansvar for alle andre erhvervsaktiviteter, som ikke er beskrevet i loven, og som skader beskyttede naturtyper og dyre- og plantearter.

Det ubetingede ansvar kan lempes, når der er tale om udtrykkeligt tilladte udledninger eller aktiviteter, og for udviklingsskader, dvs. skader, der er opstået, selv om man ikke på udledningstidspunktet regnede med, at aktiviteten var skadelig.

Det centrale i lovgivningen er at få bestemt, hvilken skade der er sket, og hvilken afhjælpning der skal til. Samtidig sikres det, at det danske beskyttelsesniveau fastholdes, når de danske regler er mere vidtgående.

Med en vedtagelse af disse to lovforslag vil det i fremtiden være nemmere og hurtigere at placere et ansvar for miljøskade. Vi vil forhåbentlig kunne undgå miljøsager som f.eks. den, jeg nævnte før, i Kærgård Klitplantage, fordi vi med det samme med disse love i hånden kan placere et ansvar og dermed også pålægge skadevolderen at afhjælpne skaden.